

Prásk.

Hm, podmínky pro pořízení vzorku jsem si představoval trochu jinak. Žádné pánské časopisy nebo porno videa. Jen bílé stěny a sterilní nemocniční lehátko. Teda aspoň doufám, že je sterilní.

Jsou to zhruba dva měsíce, co mi doktoři po krevních testech řekli, že mám výsledky jako vyhořelý manažer před důchodem. Stresové hormony vystřelené do nebes a totálně utlumený testosteron. Není divu, že mi absolutně chyběla energie i chuť do života. A nejen to. Tam dole to přestalo fungovat... Pořádnou chuť na sex jsem neměl poslední roky, takže to jsem bral jako standard, ale teď už mi ani nestál. A to už fakt nešlo ignorovat.

Pro doktory jsem byl jedna velká záhada. Nikdo mi nedokáže říct, jak jsem se do takového stavu dostal. Zkusili naordinovat substituční léčbu testosteronem v podobě roztíracího gelu, jenže po cyklu užívání se mi výsledky hladiny hormonů dokonce ještě zhoršily. A tak jsem skončil až tady. Na spermioqramu.

Otevírám žluté dveře a odevzdávám vzorek. Vyhodnocení v laboratoři potrvá zhruba hodinu. Jdu se projít na vzduch. V čekárně bych se zbláznil. Když mě konečně volá doktor do ordinace, v jeho výrazu mi něco nehraje.

A pak to přišlo. Na ten okamžik asi nikdy nezapomenu.

„Vojtěchu, nemám pro vás dobré zprávy. Výsledky ukazují neplodnost.“

Čelní náraz do zdi v plné rychlosti. V jediném okamžiku se mi zhroutil celý svět. Kariéra, honba za super postavou, materiální věci... vše bylo najednou naprosto bezcenné. Ten pocit zoufalství a beznaděje, když ti tělo vypoví službu a připraví tě o to jediné, na čem ti skutečně záleželo. Kvůli čemu jsi to celou dobu dělal. O budoucí rodinu. A ty vůbec netušíš proč.

Nepřál bych to nikomu.

„Zdraví není vším, ale bez něj je všechno ničím.“

Čekají mě další vyšetření a začínám se bát, co dalšího mohou lékaři najít. Snad to nebude třeba nádor. Ještě větší strach se mě zmocní, když mi začnou vypadávat vousy. Co bude dál? A jak se to sakra

mohlo vůbec stát? To jsem takový smolař, že mám vrozenou genetickou vadu? Je to rakovina? Nebo jsem si to zavinil sám? A můžu to celé ještě zachránit?

Stres je všude kolem nás. Žijeme v době, která nám sice nabízí blahobyt a mraky možností, ale její rychlost na nás vytváří obrovský tlak, který často ještě sami stupňujeme. Líbí se mi přirovnání, že stres je jako oceán, který nás obklopuje. Snažit se ze všech sil veslovat proti jeho silným proudům nemá smysl. Nemůžeme vyhrát. Přesto to zkoušíme a chceme od sebe stále víc. Sám jsem žil dlouho v přesvědčení, že pro výsledky a úspěch musí být člověk sedřený jak kůň a položit na oltář téměř všechno. Až pak si to doopravdy zaslouží.

Chceme být úspěšní v práci, dobře vypadat, mít spokojenou rodinu, vlastní bydlení, auto a mnoho dalšího. Je to ale to, po čem opravdu toužíme? To, co je pro nás v životě skutečně důležité? A jaká je cena, již za to platíme?

Průměrný Čech se ve zdraví dožije pouhých 62 let!

Průměrná délka dožití se sice mírně zvyšuje na 77 let u mužů, respektive 83 u žen (zdroj dat Eurostat), ale už se bohužel většinou nejedná o aktivní život, během něž nás neomezuje nějaký zdravotní problém. Rozmach civilizačních onemocnění je dnes opravdu ohromný. Pro mě jako mladého člověka to bývalo